

Sygn. akt V.2 Ka 17/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Maj

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r.

sprawy:

M. K. /K./

syna A. i K.

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk

przy zastosowaniu art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 29 października 2014 r. sygn. akt II K 581/14

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- uchyla zawarte w punkcie 2 oraz 3 rozstrzygnięcia o karze grzywny i o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności,

- w punkcie 4 ustala wysokość opłaty na kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych,

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt V.2 Ka 17/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 29 października 2014 roku o sygn. akt II K 581/14 uznał oskarżonego M. K. za winnego tego, że:

w dniu 21 czerwca 2014 roku w K., prowadził na drodze publicznej motorower marki (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 25 stycznia 2010 r. (sygn. akt II K 287/09) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne podobne przestępstwo, która to kara została mu wymierzona na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 25 stycznia 2010 r. (sygn. akt II K 287/09), za czyn z art. 178 a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, skazującego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od dnia 10 marca 2010 r. do dnia 10 września 2011 roku tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 kk skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 3 lata.

Na mocy art. 71 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 złotych.

Sąd na zasadzie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 70,00 złotych i obciążył go opłatą w kwocie 190,00 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator, który na podstawie art. 425 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył niniejszy wyrok w całości w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na niekorzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz powołując się na art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, poprzez wymierzenie jej w wysokości rażąco łagodnej, a dodatkowo z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bez uwzględnienia wszystkich zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 kk.

Podnosząc powyższy zarzut w oparciu o przepis art. 437 § 1 i 2 kpk wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, orzeczenie środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości oraz obciążenie kosztami i opłatami sądowymi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora tylko częściowo zasługiwała na uwzględnienie. Autor apelacji usiłował wykazać, że orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności wymierzona została w zbyt niskiej wysokości oraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania co czyni ją rażąco niewspółmiernie łagodną. Odnosząc się to tego zarzutu podnieść należy, iż rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi tylko wówczas gdy zastosowana kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Rażąca niewspółmierność kary o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.

53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażącą” niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. A zatem, zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia – innymi słowy gdy jest w społecznym odczuciu karą niewspółmierną. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż wymiar kary pozbawienia wolności jakkolwiek orzeczony został w granicach dolnego progu zagrożenia nie nosi cech rażącej niewspółmierności poprzez swą łagodność. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony był już wielokrotnie karany były to bez wyjątku czyny polegające na prowadzeniu pojazdów pod wpływem alkoholu, a ostatnie trzy skazania także dotyczyły równoczesnego nieprzestrzegania zakazu prowadzenia pojazdów. W przedmiotowej sprawie skazany złamał wyłącznie zakaz prowadzenia pojazdów. Nie wymiar zatem kary pozbawienia wolności lecz orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary czyni tę karę łagodną w stopniu rażąco niewspółmiernym. Warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją stosowaną przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie zaś najważniejszym warunkiem jego orzekania jest dodatnia prognoza kryminologiczna oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy. Jak już wyżej wspomniano oskarżony jest sprawcą niepoprawnym zaś aktualnie przypisanego mu przestępstwa dopuścił się on w warunkach recydywy podstawowej. Dotychczas orzekane wobec niego kary wymiarze bezwzględnym nie wpłynęły znacząco na proces resocjalizacji oskarżonego. W tej sytuacji wymiarzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest po prostu nieracjonalne. Również Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku poza treścią normatywną tej instytucji nie wskazał żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania kary. Ów brak nie pozwala Sądowi Odwoławczemu na kontrole procesu myślowego który doprowadził do zastosowania przez Sąd meriti tej instytucji. Jak się jednak wydaje Sąd Rejonowy nie wspomina o tych okolicznościach gdyż takich w istocie nie ma. Powyższa konstatacja skłoniła Sąd Odwoławczy do zaakceptowania w tym zakresie wniosków apelacji i uchylenia rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Konsekwencją tej decyzji było równoczesne uchylenie opartej o art. 71 § 1 kk kary grzywny.

Z tych też powodów Sąd Odwoławczy orzekł jak w części dyspozytywnej.